

Fotó: Johansson

Feketerigó és szalonka

Az égbolt kettévált. Egyik fele világosan derengő, a másik sötét, szinte fojtogató lett. A kettő határán vékony, fénylő csík jelezte az éppen elhaladó, markáns front határát. A világos oldalon hamarosan kel a nap. A fénylő csík láthatártól láthatárig, a földtől az ég tetejéig nyúlik. Itt állok pontosan alatta, a sötét és világos rész határán. Határlakó lettem. Ez a pillanatnyi világhelyzetem. Előttem a Posványkellő, egy völgy, benne kicsi patak, partján hagyások, tölgy-Matuzsálemek figyelik a világot. Egyre gyakrabban csóválják a fejüket. A szokott helyemre, a legnagyobbik alá telepedem. Csak úgy árad belőle az őserő. Felső ágai az égig érnek, karcolják a közepét. Az erőterében állok.

Hajnalodik. Az első madár halcan, bátortalanul pittyen egyet, mintha nem akarná megtörni az éj csendjét, mert nem tudja, szabad-e már. Éppen csak kérdez, azt is halcan, ahol világosan érezni lehet egy másik világot, és ez a pillanat a reggeli ima ideje.

Ahogy világosodik, az áhítat véget ér. Egyre többen csatlakoznak hozzá, kedélyes reggeli beszélgetés alakul ki. Feketekává illatát várom...

Cigaretányi idő után itt az átcsapási pont. Ezután az erdő már inkább piactér, a tavaszi zsongás már-már anyagszerűen tapintható. Végre magasabb hő érkezett a tél fagya után.

Mennyi hang, és mégis egy! Számptalan madár cifrábnál cifrább éneke olvad egyetlen, melegengető harmóniába. Eppen olyan, mint a permetező, meleg nyári eső kopogása az avaron. Valahol mélyen mindkettő rokon velünk, ezért visszhangra talál bennünk. A közös szimfóniát szinte kézzelfoghatóan érezni is lehet, csak figyelni kell. Kivételesen befelé.

Egy feketeterigó érkezik, a legfelső ágra száll. Kis szünet után énekelni kezd. Fölfelé nézek, lentől hallgatom. Különös élmény. Hangja erősebb a többi madárénál. Közelebb van hozzám, ezért kicsit elkülönül tőlük, mégis beleolvad az egészbe. Ha kívülről hallgatom, csak a koncert hallatszik. Az egész. Ha innen, alulról fülelek, inkább csak a rigót hallok külön énekelni. Így vagyunk a világgal is, mi, emberek.

Az az igazság, hogy egy másik madárra várok. Mennyire telhetetlen az ember! Még többet akar. Azon gondolkodom, ha nem énekelnének a madarak, kijönnék-e szalonkázni. De ki ám!

Így történt ez idén is. Bolond idő volt március elsején. A hó térdig ért, a legfőbb időjós estére mínusz húsz fokot ígért, de a szabály, az szabály! Március elsején a szalonkavadász baráti körünk tagjai részére kötelező a vadászat, utána megbeszélés a

kocsmában. Szép szokás. Isten tartsa meg!

És milyen a szalonkavadászattól fertőzött ember? Ott álltam a nyiladék szélén, nyakig beöltözve, tudtam, lehetetlen, hogy itt legyenek, de... mégis vártam őket!

Egy bagolyra tökéletes ütemben fordultam rá, hirtelen megjelenése pedig akkora szívdobbanást okozott, amitől minden rendes EKG azonnal kifütyült volna. Ez van. Tudom, kóros. Nem baj!

A baglyok egyébként is kulcsfigurái az esti húzásoknak. Jó szándékú vadásztársak ugyanis, ha egy baglyot látnak a szomszéd felé haladni, a mindig kéznél lévő sípjal „ráségítenek” a remélhetően kibontakozó eseményre, utána püsszentenek, és vigyorogva figyelik a hatást. A szomszéd kolléga persze az utolsó pillanatban korrigál, de az ennek következtében időnként elhangzó, a kelleténél hangosabb megjegyzésekre most inkább nem térek ki. Túl romantikus lenne.

Már benne vagyunk a szezonban, meleg is van, csak egy ing és vékony kabát. A madarak itt vannak, a minap egy esti húzáson kettővel ajándékozott meg az erdő.

Most hajnal van. Már javában énekelnek a madarak, amikor hallhatóan, távolról hallok egy püsszenést. Mintha áram ütött volna belém, puskát markoló kezem hirtelen félig megemelke-

dik, és szinte robotszerűen a hang irányába fordulok. Mervegven figyelek, „állom” a hangot. Próbálok kideríteni, vajon egy énekes rigó fitogtatja-e kiváló idegennyelv-tudását – már hány-szor beugrottam! –, vagy valóban a Madarunkat hallom.

Az újabb püsszentés már egészen közelről érkezik – szalonka!

Alacsonyan jött, pontosan szemből, a horpadás felett, könnyű sörétlövésre. A jobb csővel el is hibáztam, ahogy ilyenkor szokás, könnyedén, elegánsan. A madár a dörrésre felvágódott, de a hirtelen utána dobott második lövése, mint egy darab kő, zuhant a mellettem levő tisztásra. Hallottam, ahogy puffan a fűvön. Enyhe lőporszag ülte meg a levegőt. Megtörtem a csövet, kattant az ejektor, a kilótt patronok egy bokor tövéhez hullottak. Remélem, jövőre megtalálom őket. Nem várok másik madárra. Csordultig teltem a mai hajnalal.

Keskeny, alacsony bozótton kell átmennem, amíg kiérek a tisztásra. Megállok a szélén. Madaram ott fekszik, majdnem középen. Szárnya kicsit széttárva, feje oldalra hajtva. Állok egy ideig, kissé megrendülten a látványtól, de nagyon boldogan. Óvatosan veszem kézbe. Lesímitom avarillatú tollait, és még sokáig tűnődöm különleges, titokzatos szépségén.

Több ez, mint egy madár!

Horváth Lajos